

kan vise sig at være nødvendigt, og i så fald må vi så også erklære os rede til det.

Til sidst en betragtning jeg glemte i forbindelse med de fødevarerimporterende lande. Det er jo faktisk gået lidt anderledes, end vi troede, på nogle punkter, der er væsentlige her. Det viste sig, at man ikke altid kan påvise en direkte sammenhæng mellem disse handelsforhandlinger og den reelle udvikling i fødevarerpriser.

Man kan ikke påvise det her efter Uruguayrunden. F.eks. steg verdensmarkedsprisen på korn i 1995, men prisen har siden 1996 været støt faldende, hvad man jo nok ikke ville have antaget, eller hvad vi ikke antog, da vi forhandlede i Marrakech. Markedets bevægelser påvirkes af mange andre forhold end disse forhandlinger. Det har vi altså også set et eksempel på på dette område.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det er til spørgsmålet om de nettofødevarerimporterende lande. Kan ministeren ikke bekræfte, at det, som man lovede de fattige lande ved den givne lejlighed, var en kompensation for den virkning, som bortfaldet af subsidier og dermed påvirkningen af fødevarerpriserne ville have?

Det er klart nok, at der har været mange andre forhold, som har påvirket priserne både den ene og den anden vej, men det var jo ikke det, man lovede – at tage højde for alle mulige faktorer. Man lovede en kompensation for lige præcis de handlinger, man vedtog på det pågældende tidspunkt.

Kan ministeren endvidere bekræfte, at det løfte har man ikke levet op til endnu, og at det er Danmarks ansvar, at man ikke har gjort det, og dermed også Danmarks ansvar, at det sker hurtigst muligt?

Så vil jeg endelig sige, at jeg synes, at den situation, vi kommer i nu, øger behovet for at leve op til den slags løfter, for nu laver vi en yderligere liberalisering, som yderligere vil føre til, at nogle lande får problemer med deres priser. Derfor aktualiseres problemet yderligere. Så jeg kunne godt tænke mig, at vi i dag kunne få ministerens bekræftelse på, at Danmark nu virkelig vil sætte ind på, at de rige lande lever op til de forpligtelser, som de har påtaget sig for længe siden.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er glad for, at ministeren her i anden runde tager spørgsmålet om ulandene op og lægger hovedvægten på det i besvarelsen.

Jeg synes ikke, det helt lykkedes ministeren at få overbevist om, at det, man har vedtaget blandt EU's ministre, skulle være særlig godt for ulandene. Altså f.eks. den bemærkning – det vil jeg godt spørge til – om toldfrit eller afgiftsfrit salg af så mange varer som muligt er jo i direkte modstrid med afsnittet om landbruget, som jo cementerer »Dagsorden 2000«-systemet og dermed i realiteten undtager hele landbrugsområdet fra den formulering.

Jo, men sådan hænger punkterne jo sammen, desværre. Og ligesådan den henvisning til, at man kan tage problemer op fra Uruguayrunden – er der noget konkret i den?

Jeg er glad for, at ministeren her på falderebet i debatten åbner for, at vi rent faktisk kan få en saglig diskussion af nogle af de problemer, der udestår, og som ligger i det, der er vedtaget i EU. Sådan opfatter jeg ministerens signal her til sidst. Det er jeg da glad for. Så kommer der måske alligevel noget fornuftigt ud af debatten, og flertallet har måske alligevel lyttet en lille smule til den kritik, der kommer udeomkring fra.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne sige til hr. Jørn Jespersen, at min bemærkning om kornprisen udvikling ikke skal ses som et forsøg på at smyge uden om den forpligtelse, som man har i forhold til Uruguayrunden, og den skal vi selvfølgelig gøre, hvad vi kan, for at der følges op på.

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen: Også i første omgang lagde jeg hovedvægten, det fremgår af talen, netop på udviklingslandenes synspunkter, og det er der, som jeg også sagde det i min sidste omgang, meget gode grunde til, for hvis ikke man har noget at tilbyde udviklingslandene i denne runde i Seattle, så bliver der ikke noget resultat til sidst. Så det hele hænger såmænd så logisk sammen, og det er jo kun godt.

Med hensyn til debatten, at der endnu udestår ting: Ja, mon ikke. Altså, Seattle er begyndelsen til en proces, der vil tage mindst 3 år, hvor vi undervejs bliver nødt til også her i landet at drøfte med os selv: Hvor skal vi nu lægge vægten, hvor skal vi kaste vores lod i vægtskå-